

ÖNJELÖLT ÍRÓ A NÉGYES VILLAMOSON

Csíp a hideg, nyomasztó, párás levegő ül a járdán. Sötét van, és mégis világos; az elhaladó autók, az ablakokon kiszűrődő fény és a közlámpák megvilágítják az utcát. Lassan pergő cseppekben folydogál az eső. El megy mellettem egy kisebb csoport. Harsány hangjuk bántja a fületem, megcsap a budapesti éjszaka füstös, fűszeres illata. Lehajtom a fejemet, hogy elkerüljem: bárkinek is a szemébe nézsek. Próbálok köddé válni, beolvadni, mint egy kaméleon, és megfigyelni. Minél többet magamba szívni a távolról ritmikus pulzáással ideszűrődő zenéből, a rózsaszín, itt-ott kiégett led feliratok villogásából, az utcát betöltő gyors étel-szagból, és a durva, érces hangokból. Figyelek. A pocsoló víz felverődik, ahogy keresztül száguld rajtuk egy vijjogó mentő autó. Isten óvja azt, aki benne fekszik!

Szeretnék csinálni valamit, hogy ne csak ácsorogjak ott az utcán, hogy a kezeim ne csak tehetetlenül lógnak a testem mellett, hogy történjen valami. De nem tudok mit tenni.

Az ismerős csörömpölésre felemelem a fejemet. A négyes villamos lassan begurul a megállóba.

Oldalra húzódok, hogy ne legyek a leszállók útjában. Kinyílik az ajtó.

Péntek este van, tizenegy óra. A társaság színes. Egy fiatal banda tülekszik ki az ajtón. Mini szoknya, magas sarkú cipő, amiben legfeljebb feküdni lehet „kényelmes”, izzadságtól és esőtől csatakos tincsek, italos üvegek a kézben. Szeretnék felszállni, de az emberek elém vágnak, egy srác maga után húzza a barátnőjét, amikor elém tolakszik. Elszomorodva követem őket a villamosra. Próbálok minél inkább egy kívül eső kapaszkodóhoz állni. Becsukódó ajtók kizárják a kinti hangok nagy részét, és a villamos aprót rántva elindul.

Lassan lélegzem, és igyekszem elnyomni a felforduló gyomrom tiltakozását a mosdatlanság, a húgy és az alkohol jellegzetes szaga ellen. Hosszúakat pislogok: fáradt a szemem, zavarja a fény.

– Te emlékszel arra, hogy mi történt velem? – kérdezi egy kicsit akadozó hang. Arra fordítom a fejemet. Három lány ül egy kupacban. Ketten osztoznak egy széken, egy pedig kicsivel felettük ül, hátra fordul a helyén, hogy lássa a többieket.

– Csak annyira hogy hánytál, a többire én sem – mondja az egyikük. A haja kékre van festve a feje búbján két laza kontyban trónol. Az orrában piercing, az arca sápadt. Nem lehet több tizenötnél. A harmadik, aki eddig mintha aludt volna lassan felemeli a fejét.

– Meg megcsókoltak azok a srácok – mondja

– Téged legalább megkérdeztek, hogy megcsókolhatnak-e, engem csak végig döntöttek a lépcsőn... – rázza a fejét a kék hajú.

– Holnap semmire nem fogok emlékezni – jegyzi meg az első lány. Mesterkéltnél rózsaszín tincsei az arcához tapadnak, a bőrdzsekijén több a szegecs, mint egy bonyolult acélszerkezetben.

– Már csak itt lehetünk melegben – Mondja a harmadik, miközben ismét lehajtja a fejét. – Sokáig kell még ingáznunk, én nem mehetek haza!

Az egyik lány hangos reccsenéssel felbont egy ropis zacskót, és bágyadt mozdulattal kiemel belőle egy szálat. Gépiesen rág.

Elfordítom a fejemet, mielőtt észre vennék, hogy őket nézem. Nem szeretném, hogy bárki is belém kössön. Megérkezünk egy megállóba. Miközben az ajtó üvegén keresztül a peronon cigiző fiatalokat nézem, és látom, ahogy két csók között egymás arcába fújják a füstöt, azt számolgom, hány megálló van még hátra. Akárhányszor számolom újra, nem lesz kevesebb. Szeretnék már leszállni. A csukódó ajtó felé pillantok, az utolsó pillanatban három cigány férfi száll fel.

Van hely a villamoson. Sok. De ők mellettem állnak meg. A kezem a kabátom zsebében görcsösen markolja a paprika sprayt, amit mindig magamnál hordok, túl kicsi a távolság. Még egy lépés és szembe fújom valamelyiket. Nem jönnek közelebb. Helyes. Beszélgetnek, de egy szót sem értek a mondandójukból. Időnként felém pillantanak, és megbámulnak. Megfeszül az állkapcsom, és gyilkos tekintettel meredek a semmibe. Kiver a veríték. Azt hiszem, hogy csak a következő megállónál veszek újra levegőt. Itt szállnak le.

Kinézek az éjszakába. Itt szinte üres a peron. A festett szőke lány fel sem néz a telefonjából, miközben fellép a szerelvényre. Hosszú, rikító piros műkörmeivel monoton koppanással lapozza a hírfolyamot a

telefonján, mindeközben pedig olyan hangosan rágózik, hogy szerintem azt jó öt üléssel arrébb is hallani lehet.

Háttal áll meg nekem, így akaratlanul is rálátok a készülék képernyőjére. Felbukkan egy chat buborék, a lány görcsös ujjal rákoppint, és széleseben gépelni kezd.

Eközben halkán beszélve, ingatag léptekkel törtet előre a székek között egy hajléktalan. Nincs rendes cipője, csak szandálja, azon gondolkodom, mennyire fázhat. Mindenki a lehető legmesszebb húzódik előle, hogy ne csak érintkezniük ne kelljen vele, de még tudomást se kelljen róla vegyenek. A bakancsom orrát bámulom. Mustársárga bőr bakancs. Sokan hordanak ilyen, de nekem tetszik. Kényelmes és meleg. Amikor hallom, hogy a motyogás, és a léptek zaja távolodik, fel emelem a fejemet.

Lassú zötykölődéssel haladunk.

A következő megállónál többen is felszállnak, így tőlük csak egy kis részletet látok a külvilágból. Egy ember fekszik a földön. Összehúzza magát, magzatpózba kuporodik, a karjaival húzza teljesen magához a térdeit. Nézek kifelé, de senki nem áll meg mellette. Elhalad előtte egy saras sportcipő, egy vörös magas sarkú, egy fekete lakkcipő, egy barna bakancs, már csukódik az ajtó, amikor meglátom a szakadt szandált megtorpanni a földön fekvő alak mellett. Nem is láttam, mikor szállt le a férfi. Megereszkedik a vállam.

A villamos elindul, én pedig oldalra kapom a fejemet, hogy lássam mi történik, de egy férfi egy kicsivel arrébb lép, és elkapja az egyik fenti kapaszkodót, eltakarja a képet.

Pár emberre tölem egy fiatal lány ácsorog. Talán néhány évvel idősebb nálam. Nagyon szép. A haja szőke, göndör tincsekben omlik a vállára, a szeme igézően kék. Baba arca van és tejfehér, egységes bőre. Maga elé néz. Aztán észre veszem, hogy az egyik ülésen terpeszkedő férfi mereven bámulja. A feje tetején már kopaszodik, a szeme kissé vizenyős, és malac orra van. Terpeszben ül, kopott aktatáskáját a farmerbe bújtatott lábain nyugtatja. Aztán egyszer csak feláll a helyéről, és az ajtó felé indul, lassú léptekkel. Amikor a szőke lányhoz ér hozzá préseli magát, miközben nagyon lassan elfurakszik mellette. A szőke lány szemei tágra nyílnak, és gyorsan arrébb húzódik. Megsemmisülten lehajtja a fejét. A férfi még vissza néz rá.

Elképzelem, hogy a tekintetem beléülteti a megalázottságot, az értetlenséget, az ijedtséget, és a szégyent, amit a szőke lány érez, és ezzel a tekintettel kísérem az ajtóig. Többet nem néz vissza. Elindulok a villamos hátulja felé, tudom, előnyösebb, ha ott szállok le, közelebb az átkelő. Amikor halk kuncogást hallok felpillantok. Két lány szorong egy széken. Fialalok, szépek. Rájuk nézek és látom, csak olyan holmikat viselnek, amiken jól látható helyen fel van tüntetve a márkájuk. El tudom képzelni, hogy legszívesebben az árcímkéket és kiragasztanak magukra, hogy mindenki tudja, ezek bizony drága holmik.

Az egyik lánynak ott a telefonja a kezében, azzal fényképezi a szemben ülő fiút. A srác alszik. A feje hátra hanyatlik, a jobb keze görcsösen szorítja a táskája pántját. A táska tele van tömve, az alakja alapján könyvekkel. Ha tippelnem kéne, azt mondanám egyetemista. Halk kattanás jelzi, hogy elkészült a következő kép. A lányok vihognak, én pedig elfordítom a fejemet.

Amikor végre megáll a szerelvény, kapkodva nyomom meg az ajtónyitó gombot, és szinte menekülve lépek ki az utcára. Megcsap a hideg levegő. Nem pillantok vissza, azon vagyok, hogy a lehető leggyorsabban a legtávolabb kerüljek attól a járműtől.

És amikor nekivágok a kihalt, sötét utcáknak, azon gondolkodom, hogy merre tart ez a villamos... merre tartunk mi?